

det er saa vanskeligt at finde egnede Personer til Udøvelsen af Tilsynet med Livsforsikring efter Livsforsikringsloven, viser, at der er noget betænkeligt ved Privatdriften. Da den første Formand for Forsikringsraadet døde, tog man som Formand for Raadet en tidligere Direktør for „Hafnia“, som fra sit Selskab oppebærer en Pension paa 6,000 Kr. Nu vil jeg ikke i mindste Maade sætte Plet paa denne Mand, han er kendt som en fremragende Matematiker og er sikkert en baade dygtig og i enhver Henseende fuldt ud hæderlig Mand, men jeg synes alligevel, der maa siges at være noget skævt i dette Forhold, at den Mand, der sidder som Formand for Forsikringsraadet og skal føre Tilsyn med Forsikringsvirksomheden, tidligere har været Direktør i et af de private Selskaber og oppebærer saa stor en Pension fra dette Selskab. Jeg vilde, da jeg heller ikke ønsker at komme ham økonomisk til Livs, mene, at der kunde være Anledning til i Stedet for at yde ham dette Beløb af Statskassen. Under alle Omstændigheder finder jeg, at Hensynet til den mest økonomiske Anvendelse af Befolkningens i Forsikringsøjemed indbetalte Sparepenge maa være tilstrækkelig Grund til, at man søger saa meget som muligt at komme til Bunds i disse Forhold. Jeg synes, det er vor Pligt at gøre det, eftersom vi netop ved Lovgivning har søgt at ordne Privatdriften og derved har paataget os et vist Ansvar for, at denne Drift foregaar forsvarligt.

Laursen: Jeg vil begynde med at udtrykke min Taknemmelighed for, at Trediedelen af Bevillingen til Restaureringen af Koldinghus er kommet med i Aar. Man kunde sige, at det egentlig hører til den Slags Ting, som følger af sig selv, at naar der tidligere er givet en første og anden Del af en Bevilling, maa ogsaa den tredje Del komme; men jeg har dog med Hensyn til dette Finanslovsforslag lagt Mærke til, at der er enkelte Punkter, paa hvilke der er givet et Par Bevillinger, hvorefter man er standset, i alt Fald i Aar, vel sagtens fordi man har fundet, at der var Grund til at begrænse Udgifterne saa meget som muligt, som den højtærede Finansminister jo talte om. Jeg glæder mig over, at denne Trediedel kommer med, og jeg haaber, at det skulde kunne blive en afsluttende Bevilling. Endvidere vil jeg udtale min Glæde over, at det nu ser ud til, dels ved den Bevilling, der findes paa Finansloven, dels ved de Forhandlinger, der er blevet

ført, at Udvidelsen af Kolding Jernbanestation kan foregaa paa tilfredsstillende Maade baade for Staten og Kommunen. Jeg haaber, at disse Forhandlinger vil føre til et godt Resultat.

Der findes en lille Bevilling paa § 18, som jeg har ikke ringe Interesse for, og som angaar Spørgsmaalet om Jordbundsundersøgelser. Der er til Bevillingen føjet ekstraordinært 15,000 Kr. Disse Jordbundsundersøgelser skulde være af en særlig Art; bagved dem ligger nemlig Ønsket om et Resultat deraf for vort Landbrug derved, at de hjælp til at finde Mergellejer. Disse 15,000 Kr. var jeg vistnok i sin Tid medvirkende til at faa ind paa Finansloven, og jeg har lagt Mærke til, at de har gjort deres Nytte, hvad jeg naturligvis er overmaade tilfreds med. Jeg vil haabe, at der vedblivende maa være et godt Samarbejde mellem den geologiske Undersøgelse og de praktiske Undersøgelser fra Hedeselskabets Side; jeg tror nemlig, at der her er et Omraade, hvor den videnskabelige Jordbundsundersøgelse kan give den praktiske Mergelundersøgelse en overmaade værdifuld Støtte.

Forskellige Steder paa § 18 findes en Række mindre Bevillinger, som vedrører Eksaminer. Jeg vil ikke foreslaa nogen Ændring i disse Bevillinger, de har vist deres gode Begrundelse, saaledes som Forholdene er, men de giver mig Anledning til at sige et Par Ord om vort Eksamensvæsen. Der er tidligere sagt mange kønne Ord om Eksamensvæsenet. Jeg kunde nok forøge deres Tal, men jeg kan ikke sige noget i den Henseende, som ikke allerede er sagt. Jeg har imidlertid lagt Mærke til, at saa snart vi skal til at indføre en lille Reform paa et eller andet Punkt i vor Undervisning, ender det gerne med, at vi faar en ny Eksamen foruden alle dem, vi har i Forvejen. Jeg tror virkelig, at Tidspunktet kunde være kommet til at begrænse Antallet af Eksaminer. Naar vi paa Realskolevæsenets Omraade har baade Mellemskoleeksamen, Realeksamen og Præliminæreksamen, og de har løbet jævnsides i en Aarrække, tror jeg, at det Tidspunkt snart maa være kommet, da man kunde tage denne Sag op til en nærmere Prøvelse og se, om der ikke kunde findes en Form, hvorved man i det mindste begrænsede disse tre Eksaminer til to og fik dem til at falde paa de naturlige Alderstrin, nemlig i 14—16 Aars Alderen. Vi havde i gamle Dage i alt Fald i flere Byer ved de forskellige Skoler en lille afsluttende Eksamen, som